

31986R4058

31.12.1986

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 378/21

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 4058/86**z dnia 22 grudnia 1986 r.****dotyczące skoordynowanych działań w celu zapewnienia swobodnego dostępu do ładunków w handlu morskim**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską, Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 84 ust. 2,

uwzględniając projekt rozporządzenia przedstawiony przez Komisję,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje: wzrasta liczba krajów podejmujących kroki w celu ochrony swoich flot handlowych jednostronnie, za pomocą przepisów prawnych lub środków administracyjnych bądź też poprzez dwustronne umowy z innymi krajami;

niektóre kraje, poprzez przyjęte środki lub zastosowane praktyki, zakłócają zastosowanie zasad uczciwej i wolnej konkurencji w morskiej żegludze handlowej z jednym lub więcej Państwami Członkowskimi Wspólnoty;

w stosunku do handlu liniowego Konwencja Narodów Zjednoczonych w sprawie Kodeksu Postępowania dla Konferencji Liniowych, która weszła w życie dnia 6 października 1983 r., przyznaje niektóre prawa towarzystwom żeglugowym należącym do konferencji zarządzającej karterem żeglugowym;

państwa trzecie występujące jako Umawiające się Strony lub sygnatariusze tej Konwencji w coraz większym stopniu interpretują jej postanowienia w taki sposób, aby efektywnie rozszerzyć prawa przyznane przez Konwencję na ich towarzystwa, zarówno w handlu liniowym, jak i trampowym, na niekorzyść towarzystw Wspólnoty lub towarzystw z innych krajów OECD, będących lub niebędących członkami konferencji;

w stosunku do handlu masowego, ze strony państw trzecich istnieje wzrastająca tendencja do ograniczania dostępu do ładunków masowych, co stwarza poważne zagrożenie dla środowiska swobodnej konkurencji wyraźnie przeważającego w handlu masowym; Państwa Członkowskie potwierdzają, że ich zaangażowanie w proces zachowania środowiska swobodnej konkurencji jest podstawową cechą handlu masowego

towarami sypkimi i płynnymi i są przekonane, że wprowadzenie podziału ładunku w tym handlu wywoła poważne skutki dla interesów żeglugowych wszystkich państw poprzez znaczne zwiększenie kosztów transportu;

ograniczenie dostępu do ładunków masowych wpłynęłoby niekorzystnie na floty handlowe Państw Członkowskich, równocześnie znacznie zwiększając koszty transportu takich ładunków, co wpłynęłoby poważnie na interesy handlowe Wspólnoty;

Wspólnota powinna mieć możliwość zapewnienia skoordynowanych działań Państw Członkowskich, jeśli rezerwacja ładunków dla towarzystw żeglugowych państw trzecich wpływa niekorzystnie na konkurencyjną pozycję flot handlowych Państw Członkowskich lub interesy żeglugowe Państw Członkowskich bądź też jeśli wymaga tego umowa międzynarodowa;

decyzja Rady nr 77/587/EWG ⁽³⁾ przewiduje, między innymi, konsultacje w sprawie różnych aspektów rozwoju wydarzeń w stosunkach między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi w kwestiach żeglugi morskiej;decyzja Rady nr 83/573/EWG ⁽⁴⁾ przewiduje, między innymi, koordynację Państw Członkowskich w sprawie wszelkich środków zaradczych, które mogą one zastosować w stosunku do państw trzecich, oraz możliwość podjęcia na wspólny wniosek Państw Członkowskich decyzji co do zastosowania odpowiednich środków zaradczych, stanowiących część ich ustawodawstwa krajowego;

niezbędnym jest opracowanie i ulepszenie mechanizmu przewidzianego w tych decyzjach w celu zapewnienia skoordynowanych działań Państw Członkowskich w niektórych okolicznościach na wniosek Państwa lub Państw Członkowskich bądź też na podstawie umowy międzynarodowej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Procedura przewidziana niniejszym rozporządzeniem ma zastosowanie, gdy działania państwa trzeciego lub jego agentów ograniczają lub grożą ograniczeniem swobody dostępu dla towarzystw żeglugowych Państw Członkowskich lub statków zarejestrowanych w Państwie Członkowskim, zgodnie z jego ustawodawstwem, do transportu:

⁽¹⁾ Dz.U. C 255 z 15.10.1986, str. 169.⁽²⁾ Dz.U. C 344 z 31.12.1985, str. 31.⁽³⁾ Dz.U. L 239 z 17.9.1977, str. 23.⁽⁴⁾ Dz.U. L 332 z 28.11.1983, str. 37.

- ładunków przewożonych żeglugą liniową, w handlu zgodnym z Kodeksem, za wyjątkiem sytuacji, gdy działania takie zostały podjęte zgodnie z Konwencją Narodów Zjednoczonych w sprawie Kodeksu Postępowania dla Konferencji Liniowych,
- ładunków przewożonych żeglugą liniową w handlu nieobjętym Kodeksem,
- ładunków masowych i wszystkich innych ładunków w żegludze trampowej,
- pasażerów,
- osób lub towarów na lub między urządzeniami pozabrzeżnymi.

Stosowanie niniejszej procedury pozostaje bez uszczerbku dla zobowiązań Wspólnoty i jej Państw Członkowskich na mocy prawa międzynarodowego.

Artykuł 2

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- przez „krajowy podmiot gospodarczy” rozumie się towarzystwo żeglugowe państwa trzeciego świadczące usługi między własnym krajem a jednym lub więcej Państwami Członkowskimi;
- przez „obcy podmiot gospodarczy” rozumie się towarzystwo żeglugowe państwa trzeciego świadczące usługi między innym państwem trzecim a jednym lub więcej Państwami Członkowskimi.

Artykuł 3

Państwo Członkowskie może wnioskować o skoordynowane działanie.

Wniosek kieruje się do Komisji, która przedstawia właściwe rekomendacje lub propozycje Radzie w ciągu czterech tygodni.

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 84 ust. 2 Traktatu, może podjąć decyzje co do skoordynowanych działań przewidzianych w art. 4.

Podejmując decyzje co do skoordynowanych działań, Rada bierze pod uwagę względy polityki handlu zagranicznego, jak też interesy portów i względy morskiej polityki żeglugowej zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 4

1. Skoordynowane działania mogą składać się z:

- a) przedstawicielstwa dyplomatycznego do zainteresowanych państw trzecich, w szczególności gdy ich działania grożą ograniczeniem dostępu do handlu;

- b) środków zaradczych skierowanych do towarzystwa lub towarzystwa żeglugowego zainteresowanych państw trzecich bądź też do towarzystwa lub towarzystwa żeglugowego innych krajów, czerpiącego zyski z działań prowadzonych przez zainteresowane kraje, zarówno występujące jako krajowy podmiot gospodarczy, jak i obcy podmiot gospodarczy w handlu Wspólnoty.

Środki zaradcze mogą obejmować, oddzielnie lub w kombinacjach:

- i) nałożenie obowiązku uzyskania zezwolenia na załadunek, przewóz lub wyładunek ładunków; takie zezwolenie może podlegać warunkom lub obowiązkom;
- ii) nałożenie kontyngentu;
- iii) nałożenie podatków lub opłat celnych.

2. Przedstawicielstwa dyplomatyczne poprzedzają podjęcie środków zaradczych.

Środki zaradcze pozostają bez uszczerbku dla zobowiązań Wspólnoty Europejskiej i jej Państw Członkowskich na podstawie prawa międzynarodowego, powinny uwzględniać wszystkie interesy i nie mogą ani bezpośrednio, ani pośrednio prowadzić do zakłócenia żeglugi we Wspólnocie.

Artykuł 5

1. Podejmując decyzje co do jednego lub więcej środków zaradczych określonych w art. 4 ust. 1 lit. b), Rada powinna określić, stosownie do przypadku, co następuje:

- a) rozwój wydarzeń, który spowodował podjęcie środków zaradczych;
- b) żeglugę lub grupę portów, wobec których środki zaradcze mają być zastosowane;
- c) banderę lub towarzystwo żeglugowe państwa trzeciego, których środki rezerwacji ładunku ograniczają swobodny dostęp do ładunków na danym obszarze żeglugowym;
- d) maksymalną wielkość (procentowo, waga w tonach, pojemniki) lub wartość ładunku, który może być załadowany lub wyładowany w portach Państw Członkowskich;
- e) maksymalną ilość rejsów z portów i do portów Państw Członkowskich;
- f) wysokość lub procent oraz podstawę podatków bądź opłat celnych, które mają zostać nałożone oraz sposób, w jaki będą one pobierane;
- g) okres obowiązywania środków zaradczych.

2. Jeśli środków zaradczych wymienionych w ust. 1 nie przewiduje ustawodawstwo krajowe Państwa Członkowskiego, mogą one zostać podjęte zgodnie z decyzją Rady określoną w art. 3 akapit trzeci przez zainteresowane Państwo Członkowskie na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 6

1. Jeśli Rada nie przyjęła propozycji dotyczących skoordynowanych działań w ciągu dwóch miesięcy, Państwa Członkowskie mogą zastosować środki krajowe jednostronnie lub jako grupa, jeśli wymaga tego sytuacja.
2. Jednakże Państwa Członkowskie mogą w nagłych wypadkach podjąć tymczasowo niezbędne środki krajowe, jednostronnie lub jako grupa, nawet podczas dwumiesięcznego okresu określonego w ust. 1.
3. O środkach krajowych podjętych zgodnie z niniejszym artykułem niezwłocznie powiadamia się Komisję oraz pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 7

W okresie, w którym środki zaradcze mają być stosowane, Państwa Członkowskie i Komisja konsultują się wzajemnie, zgodnie z procedurą konsultacji ustanowioną decyzją Rady 77/587/

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1986 r.

EWG co trzy miesiące lub częściej, jeśli zajdzie taka potrzeba, w celu przedyskutowania skutków wywołanych przez obowiązujące środki zaradcze.

Artykuł 8

Procedura, którą przewiduje niniejsze rozporządzenie, może być stosowana, jeśli działania państwa trzeciego lub jego agentów ograniczają lub grożą ograniczeniem dostępu dla towarzystw żeglugowych innego kraju OECD, jeśli na zasadzie wzajemności uciekanie się do skoordynowanego oporu w przypadku ograniczenia dostępu do ładunków zostało uzgodnione między tym krajem a Wspólnotą.

Kraj taki może złożyć wniosek o skoordynowanie działań i przyłączyć się do takich działań zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 9

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1987 r.

W imieniu Rady

G. SHAW

Przewodniczący